

Току викнѣше ти ненадейно,
дигналъ прѣстъ къмъ Кжсовския рѣтъ :
„Мамо, чичови слизать по Гейново,
гаче мънички мравки пълзять!“

И припомнямъ азъ дълги трапези
съ веселби и съсъ дълго хоро —
кога въ празници, по Заговѣзни
се събираше нашия родъ. . .

Докато — неусѣтно порастналъ
между сжщитѣ тия стени,
ти се видѣ единъ день прекрасенъ
съсъ фуражката на ученикъ.

И отъ този день сякашъ потрѣгна
примамливия пѣтъ къмъ града,
дето скоро за тебе помръкна
всѣки споменъ и всѣка следа.